Parsha Plug: Parshat Emor

Vayikra 23:1–2	ויקרא כג:א–ב
1 And the Lord spoke to Moshe, saying, 2 Speak to the children of Israel and say to them: Hashem's appointed festivals which you shall designate as holy occasions, these are My appointed festivals [Shabbat and the chagim].	

Rashi on Vayikra 23:2 Speak to the children of Israel: Make the times of the festivals so that Israel will be habituated regarding them, such that they [the courts] should proclaim leap years for the Jews in galut who uprooted themselves from their homes to go up to Yerushalayim for the festivals, but who had not yet arrived in Yerushalayim [meaning the courts may add a month to make a leap year of thirteen months in order to allow for maximum representation of the nation at the times of the festivals].

Rambam Mishneh Torah Sanctification of the New Month 4:5-6

There exist other things for which the court makes leap years due to necessity. And these are them: Because of the roads that are not mended and the people are unable to go up to Yerushalayim, we make the year a leap year until the rain stops and the roads are mended. And because of the bridges which were destroyed and the rivers are found blocking and preventing the people and [so the people] are endangering themselves and dying, we make the year a leap year until they mend the bridges. And because of the ovens [for the] Pesach sacrifice that were destroyed in the rain and [the people] do not have a place to roast their Pesach sacrifices, we make the year a leap year until they will have built the ovens and they have dried. And because of those in galut who have left from their place and have not yet arrived in Yerushalayim, we make the year a leap year in order that they will have enough time to arrive. But we don't make a leap year – not for the snow, not for the cold and not for those in galut who have not yet left from their place. And not for impurity: For example, if the majority of the congregation or the majority of the priests were impure, we do not make the year a leap year in order that they will have available time to purify themselves and do the offerings in purity. Rather they do them in impurity. And if they made the year a leap year because of impurity, it is surely a leap year.

רמביים הלכות קידוש החודש ד:ה–ו

ווָשׁ שׁם דברים אחרים שַׁהיוּ בֵּית דין מַעבָּרין בָּשָׁבִילן מִפָּנֵי הַצֹּרֵך. וְאֵלוּ הֵן. מִפָּנֵי הַדְּרכִים שַאינן מַתקנִין ואין העם יכולין לעלות מַעבַּרין אָת הַשָּׁנָה עַד שֶׁיִּפָּסִקוּ הַגִּשָׁמִים וִיתַקּנוּ הַדְּרַכִים. וּמִפָּנֵי הַגַּשַׁרִים שֵׁנָהַרְסוּ וִנִמְצָאוּ הַנָּהרוֹת מַפָּסִיקִין וּמוֹנִעִין אֵת העם וּמִסַתַּכִּנִין בִּעַצִמַן ּוּמֵתִים מִעַבִּרִין אֶת הַשַּׁנַה עַד שֵׁיְתַקנוּ הַגִּשַׁרִים. וּמַפַּנֵי תּנוּרי פָּסחים שַאַבִדוּ בַגשמים ואין להם מקום לצַלוֹת את פָּסחיהם מַעבַּרין את השׁנה עד שֶׁיָבָנוּ הַתַּנוּרִים וִיִיבִשוּ. וּמִפְּנֵי גּלִיוֹת יִשִּראֵל שַׁנַעַקרוּ מִמְקוֹמַן וַעֲדַיִן לֹא הָגִּיעוּ לִירוּשַׁלַיִם ַמְעַבְּרִין אֱת הַשָּׁנָה כְּדֵי שֻׁיִּהְיֶה לֹהֵם פִּנַאי לְהַגִּיעַ: אבל אין מַעבַּרין את השׁנה לא מַפַּנֵי השַׁלג ולא מִפָּנֵי הַצִּנַה וָלֹא מִפָּנֵי גּלִיּוֹת יִשְׂראֵל שֵׁעַדַיִן לֹא נַעֵקרו מִמְקוֹמַם. וִלֹא מִפְּנֵי הַטַמְאָה. כָּגוֹן שֵׁהיוּ רֹב הַקּהל אוֹ רֹב הַכּהַנִים טָמֵאִים אֵין מִעַבּּרִין את השנה כַּדי שַׁיָהוָה להם כַּנַאי לטַהר ווַעשׂוּ בַּטהרה אלא יַעשוּ בַּטַמְאַה. ואם עבַּרוּ את השנה מִפָּנֵי הטַמָאַה הרי זוֹ מַעבֵּרת:

Baal HaTurim on Vayikra 23:2	בעל הטורים ויקרא כג:ב
My festivals: For on the festivals the community gathers to pray and praise God, as "the King's glory is in a multitude" (Mishlei 14:28).	מועדי: שבמועדים העדה מתקבצים להתפלל ולהלל להקב״ה ,שברוב עם הדרת מלך (משלי יד:כח).

Netivot Shalom, Emor (p.100-101) on 'Mikraei Kodesh'

There is much to explore regarding why Shabbat and the holidays are called 'mikraei kodesh', for it seems they are mitzvot just like the rest of the mitzvot in the Torah. They are days on which we refrain from melacha, and they each have unique mitzvot connected to them. So why are they called 'mikraei kodesh', unique from the rest of the mitzvot in the Torah?...It has to do with the purpose of Klal Yisrael, namely that we should be a kingdom of priests and a holy nation...However, it seems that regarding the reality of holiness in this world-- a world of physicality and temptation, of veils and obstacles-- how can a person bring down holiness on himself in this world-- for this world and kedusha are contradictory?! Because of this concern, God brought down into this world a process of tapping into holiness such that a Jew can bolster his connection and strive to be part of a holy nation. This process comes about through 1. The year and 2. The soul. When the Temple stood, it purified all of Israel, since a little bit of light dispels much darkness-- so too a little bit of purity dispels much impurity. In addition to the Temple, the Jewish calendar does the same. All of the holidays and Shabbatot provide us with the process of tapping into holiness, such that any person who wants to be called to holiness (להקרא), he has available wells of holiness to access [this explains the name 'mikraei kodesh' since Shabbat and the holidays are 'callings' to holiness]. It is known that Shabbat was created as the root of all holiness in this world, as the Torah says 'God blessed the seventh day and made it holy'. Shabbat is a well of holiness from which any Jew who wants to make himself holy can draw holiness. This is the case with the rest of the holidays as well, and this is why they are called 'mikraei kodesh' for all of them are wells of holiness that encompass the year in order to cause holiness to flow to any Jew who wants to connect to holiness in this world...[In addition to the Jewish calendar] the soul of any Jew can choose to start to make himself holy, drawing down holiness from above until he becomes a holy nation. This is the complete process that God set out for any person-- through the calendar year and through the choice of the soul-- to connect to holiness [in our seemingly unholy world]. However, [as with many things in life], the experience of holiness first requires we rid ourselves of evil and impurity...This is the idea of preparing for the holidays, so that a Jew purifies himself before the festival from all of the physicalities and temptations in which he gets entrenched. This is what preparation for our holidays is all about and why they are 'mikraei kodesh' because through them he arrives at the core of his mission to be a kingdom of priests and a holy nation. This is also why Shabbat and the holidays are in memory of our exodus from Egypt, for through them a Jew remembers to free himself from the way of Egypt, to leave behind our personal metaphorical Egypt and its impurities. This is especially true regarding the preparation for Shavuot and our receiving the Torah, for all seven weeks of sefirah are preparation for this great day. We prepare by purifying ourselves from the veils and impurities, and only then are we ready to receive the holiness of Shavuot and the Torah itself...

מקראי קודש

אמור

וידבר ה' אל משה לאמר דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם מועדי ה' אשר תקראו אותם מקראי קודש אלה הם מועדי. ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון מקרא קודש וגו'. יש להבין משמעות הענין שנקראו השבתות והמועדים מקראי קודש, והלוא לכאורה הם מצוות ככל המצוות שבתורה, שביום הזה אסור לעשות מלאכה, ושאר המצוות המיוחדות לכל מועד בפרט, ובמה נתייחדו להקרא מקראי קודש מכל שאר המצוות שבתורה. וכן מה שייך חלות קדושה על יום שהוא דבר שאין

וי"ל דהנה תפקידו ויעודו של כלל ישראל הוא ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש, וכמד"כ (דברים יד) כי עם קדוש אתה לה"א, היינו שענין הקדושה אצל ישראל אינו בבחי' גדולות אתה מבקש,

אלא זו היא מהותו של עם ישראל, גוי קדוש ועם קדוש, וכמד"כ (שמות כב) ואנשי קודש תהיון לי. ולכאורה איך תיתכן מציאות של קדושה בעולם הזה עולם החומרי והתאווני מקום הטומאה והקליפות והתאוות, והיאך ימשיך האדם קדושה על עצמו בעוה"ז, הרי עוה"ז וקדושה הם תרתי דסתרי.

אכן הקב"ה הוריד לעוה"ז מערכת שלמה של קדושה אשר באמצעותה יוכל יהודי להחזיק ביעודו להיות גוי קדוש. ומערכת זו מקיפה בעולם שנה ונפש. בעולם ישנו בית המקדש הממשיך ומשפיע קדושה בכלל ישראל, שביהמ"ק וקה"ק היו מקדשים את כלל ישראל, ומעט מן האור דוחה חשך הרבה ומעט מן הקדושה דוחה טומאה הרבה. וכן כשנה כל הימים טובים והשבתות המה מערכת של קדושה, שכל הרוצה להקרא אל הקדושה יש עבורו מעיינות

נתיבות

שלום NP

מת, שמתנער לגמרי מהעוה"ו, הרי זה סימן יפה לו להיכנס לש"ק. כי כל זמן שהאדם דבוק לתומריות ולעות"ז אין הקדושה יכולה לחול עליו. וכן ביהמ"ק אשר השפיע קדושה לכלל ישראל היה מקודם מכפר ומטהר את יהודי מכל טומאותיו, כמאחז"ל תמיד של שחר מכפר על עבירות של לילה ותמיד של בין הערבים מכפר על עבירות של יום, ורק אז חלה הקדושה של בית המקדש.

וזהו ענין ההכנה לימים טובים, ע"י שיתודי מטהר עצמו לפני הרגל מכל החומריות והתאוות שהוא משוקע בהם, זוהי ההכנה הראויה ליו"ט, שאז היו"ט הוא לו מקרא קדש, שמגיע באמצעותו אל היעוד של ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש, ואנשי קודש תהיון לי. וכמאמר מרן מוהרשד"י זי"ע אהא דהשבת וכל הימים טובים הם זכר ליציאת מצרים, שיהודי יזכור שעליו להשתחרר ממעשה ארץ מצרים, וכמבואר שזה השער ליכנס ליו"ט, לזכור שעליו לצאת ממצרים ולהיטהר מטומאתה.

וזוהי גם ההכנה ליום הקדוש ביותר תג השבועות יום קבלת התורה, שכל השבע שבתות תמימות של ימי הספירה הם הכנה ליום הגדול הזה. וההכנה היא לטהרנו מקליפותנו ומטומאותנו ושיטהרו נפשות עמך ישראל מזוהמתם, להיטהר מכל הטומאות, ורק אח"כ שייך ואטהר ואתקדש כקרושה של מעלה, ולהגיע לקדושה של חג השבועות וקבלת התורה. והכנה זו מתחלת בפסח, ותחלתה בסור מרע כדי שיהיה מסוגל לקדושה, שלא יהיה בכלל אין טמא מתדבק בקדוש. והכל להביא ליעוד של ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש.

של קרושה. כראיתא בראשית חכמה שהשבת היא סורש כל הקדושות, וזה בי' מד"כ ויברך א' את יום השביעי ויקדש אותו, שש"ק היא המעיין של קדושה ליהודי הרוצה להתקדש שישאב קדושה מהש"ק. וה"ה כל הימים טובים, שלכך נקראים הם מקראי קדש, שכולם מעיינות של קדושה המקיפים את כל השנה להשפיע קדושה ליהודי החפץ להתקדש. וכמאמר מרן הק' מקוברין זי"ע על הש"ק, שהיא תחלה למקראי קדש, מי שרוצה להקרא אל הקרושה יתחיל מש"ק, והוא הדין לכל הימים טובים. ובנפש, כמאה"כ והתקדשתם והייתם קדושים, ואחז"ל (יומא לט.) אדם מקדש עצמו מלמטה מקדשין אותו מלמעלה, אדם מקדש עצמו מעט מקדשין אותו הרבה, והיינו שכאשר יהודי מתחיל להתקדש משפיעים עליו קדושה מלמעלה עד שנהיה גוי קדוש. והרי זו מערכת מושלמת של קדושה בעולם שנה ונפש שהוריד הקב"ה לעולם השפל הזה לכל הרוצה להקרא אל הקדושה.

אמנם להשגת הקרושה צריך להקדים בתחלה סור מרע ורק אח"כ עשה טוב, דכל עוד שהאדם נמצא בטומאה ומשוקע בחומריות ותאוות, אזי אין טמא מתדבק בטהור וקדוש, ואין קדושת השבתות והימים טובים יכולה שתחול עליו, ולכן מקודם צריך לטהר עצמו מהטומאה. וזהו ענין חייב אדם לטהר עצמו ברגל (ר"ה טו:), שכדי שתחול עליו קדושת החג צריך שיטהר עצמו מן הטומאה קודם הרגל. וכן קודם הש"ק צריך יהודי לטהר עצמו מהטומאה, שמה"ט טובלים בערב שבת. וזהו גם ענין מאמר הבעש"ט הק' זי"ע על מאחז"ל מת בערב שבת סימן יפה לו, שאם בערב שבת משים יהודי עצמו בכחי'

Rabbi Yanki Tauber, Appointments in Time (from Chabad.org)

A king was traveling with his child through the wilderness...The king's child had a request. "Water," said the crown prince. "I want water." The king convened his cabinet to address the crisis. "My son is thirsty," he said to his ministers. "But how is water to be obtained in the wilderness?"..."I shall put my men and equipment to the task," proposed the chief of the royal engineering corps. "They will sink a well right here, on the very spot at which we have stopped. Before the day is out, there will be water for the prince."... "Why," asked the prince of his father, after he had drunk his fill, "did you trouble your men to dig a well in the desert? After all, we [must] have the means to obtain water far more quickly and easily." "Indeed, my son," replied the king, "such is our situation today. But perhaps one day, many years in the future, you will again be traveling this way. Perhaps you will be alone, without the power and privilege you now enjoy. Then, the well we dug today will be here to quench your thirst." "But father," said the prince, "in many years, the sands of time will have refilled the well, stopping its water and erasing its very memory!" "My son," said the king, "you have spoken with wisdom and foresight. This, then, is what we will do. We will mark the site of this well on our maps, and preserve our maps from the ravages of time. If you know the exact spot at which this well has been sunk, you will be able to reopen it with a minimum of effort and toil. This we shall do at every encampment of our journey," resolved the king. "We shall dig wells and mark their places on our map. We shall record the particular characteristics of each well and the method by which it can be reopened. So whenever, and under whatever circumstances, you will travel this route, you will be able to obtain the water that will sustain you on your journey."1...Like the king in the above parable, G-d sunk wells at various points in the terrain of time to serve as perpetual sources of [b]lessing. As we travel through the year—the year being a microcosm of the entire universe of time—we encounter the festivals, each marking the location of a well of nurture for our souls. G-d also provided us with a map of these wells—a calendar denoting their locations in our journey through time. The map also comes with instructions on how to reopen each well and access its waters: sounding the shofar on Rosh HaShanah will regenerate the divine coronation that transpired on the first Rosh HaShanah when Adam crowned G-d as king of the universe; eating matzah evokes the freedom of Passover; kindling the Chanukah lights recreates the miracle of Chanukah. And so it is with every such appointment on our calendar: each comes supplied with its own mitzvot and observances—the tools that open the well and unleash the flow of its waters.

1

¹ Parable by chassidic master Rabbi Yechezkel Panet (author of "Mareh Yechezkel," 1783-1845), as told by Rabbi Zvi Meir Steinmetz.